یادداشت

عزیزالله اطاعتی
رئیس پیشین کمیته داوران کشتی

قهرمانان بی‌دفاع

کشتی ایران قدرتی درجه‌یک در جهان است، اما قدرت فنی به‌تنهایی برای موفقیت در میادین بزرگ کافی نیست. کشتی ایران سال‌هاست از ضعف ارتباطات بین‌المللی رنج می‌برد و در مرکز تصمیم‌گیری‌های اتحادیه جهانی کشتی جایگاه مؤثری ندارد. طبیعی است که با چنین شرایطی نمی‌توان انتظار نتایجی فراتر از ظرفیت موجود داشت. این کم‌کاری مستقیماً بر سرنوشت کشتی ایران در رقابت‌های بزرگ تأثیر می‌گذارد. وقتی رئیس فدراسیون کشتی توانایی یا تمایلی برای ورود به شبکه روابط جهانی این رشته ندارد و حتی با رئیس کمیته داوران بین‌المللی وارد اختلاف می‌شود، نباید از پیامدهای چنین تقابلی غافل ماند. در کشتی قهرمانی، روابط و مناسبات بین‌المللی بخشی از واقعیت رقابت هستند؛ همان‌طور که برخی کشورهای آفریقایی و آسیایی، با وجود نداشتن جایگاه فنی قابل‌توجه در کشتی، از طریق ارتباط با کمیته داوران اتحادیه جهانی در معادلات و نتایج کشتی ایران اثرگذار می‌شوند. حاصل این ضعف مدیریتی و فقدان برنامه‌ریزی متناسب با مناسبات روز دنیا، چیزی جز تضعیف موقعیت کشتی ایران نیست. در کنار دیپلماسی، مسأله مهم دیگر غفلت از مهارت‌های نباختن است. سال‌هاست بخش قابل‌توجهی از شکست‌های کشتی آزاد ایران در شرایطی رقم می‌خورد که ملی‌پوشان از نظر فنی برتر یا دست‌کم با حریفان برابر هستند. این اتفاق نشان می‌دهد تمرینات تیم ملی باید فراتر از اجرای فنون باشد و جزئیات تعیین‌کننده مسابقات جهانی و المپیک را نیز پوشش دهد. کشتی‌گیر باید برای پیروزی بجنگد، اما هم‌زمان راه‌های جلوگیری از شکست را هم بشناسد. نمونه روشن این مسأله در کشتی رحمان عموزاد دیده شد؛ جایی که رئیس کمیته داوران به مربی او هشدار داد احتمال اعلام اخطار وجود دارد، اما در چهار ثانیه پایانی هیچ تغییر محسوسی در تاکتیک و استراتژی کشتی‌گیر ایجاد نشد. درباره حسن یزدانی نیز همه از جراحی کتف او پیش از المپیک اطلاع داشتند. کافی بود با گرفتن کتف، شرایطی برای ورود پزشک مسابقات و استفاده از ۳۰ ثانیه فرصت درمان فراهم شود؛ اقدامی که می‌توانست شرایط ادامه مسابقه را تغییر دهد. درست همان‌گونه که کشتی‌گیر روس در تقابل با هادی ساروی از این ظرفیت استفاده کرد و به پیروزی رسید. در کشتی، شکست معمولاً به طور کامل به حساب ورزشکار نوشته می‌شود، اما واقعیت این است که مسئولیت برد و باخت میان کشتی‌گیر و کادرفنی تقسیم شده است. مربی باید پیش از مسابقه، سناریوهای مختلف را پیش‌بینی کند و برای هر موقعیت، راهکار مشخصی داشته باشد. ادعای کادرفنی تیم ملی آزاد مبنی بر تأثیرناداوری در ناکامی ملی‌پوشان نیز نباید بهانه‌ای برای نادیده گرفتن ضعف‌های فنی و تاکتیکی شود. در بسیاری از موارد، این مربی و کشتی‌گیر هستند که با نداشتن استراتژی مناسب، اختیار تعیین سرنوشت مسابقه را به داور واگذار می‌کنند. کشتی فقط تکنیک نیست؛ ترکیبی از تکنیک، تاکتیک، شناخت قوانین و مهارت‌های حمله و دفاع در سرپا و خاک است. مدیریت فرارها، واکنش‌های کنار تشک و استفاده هوشمندانه از ظرفیت‌های قانونی نیز بخشی از مهندسی پیروزی محسوب می‌شود. براساس بررسی‌های اتحادیه جهانی کشتی، داوران در ۳۰ ثانیه پایانی مسابقات، به دلیل خستگی، مستعد اشتباهات بیشتری هستند؛ بویژه زمانی که نتیجه مسابقه در حال قطعی شدن است. بنابراین کشتی‌گیر و مربی باید این شرایط را بشناسند، ریسک‌های غیرضروری را کاهش دهند و برای لحظات پایانی برنامه داشته باشند. مدال‌آوری در کشتی امروز تنها به اجرای فنون برتر وابسته نیست؛ قهرمان کسی است که تمام جزئیات مسابقه را مدیریت کند و اجازه ندهد یک تصمیم داوری، نتیجه تلاش چندساله‌اش را تغییر دهد.

یادداشت

مجید حاتمی
کارشناس کشتی

طلای نجات‌بخش جوان

رده‌بندی تیمی را نمی‌توان معیار دقیقی برای ارزیابی عملکرد کشتی آزاد ایران دانست، اما مقایسه نتایج این دوره با مسابقات قبلی نشان می‌دهد تیم ملی نه پیشرفت محسوسی داشته و نه پسرفت کرده است. شاید بهترین توصیف برای عملکرد شاگردان پژمان درستکار، درجا زدن باشد. در این میان، مدال طلای احمد محمدنژادجوان به نقطه روشن کارنامه تیم تبدیل شد و تا حدودی ناجی سرمربی تیم ملی بود. ارزش طلای احمد محمدنژادجوان به‌تنهایی با مجموع مدال‌های کشتی آزاد و حتی فرنگی قابل مقایسه بود. قهرمانی او در وزنی خاص و از استان خراسان، موفقیتی کم‌نظیر و خیره‌کننده محسوب می‌شود؛ مدالی که پس از دوران برادران خادم، نمونه مشابهی از آن در کشتی خراسان دیده نشده بود. این موفقیت می‌تواند به احیای کشتی در این استان کمک کند، به‌خصوص اینکه تب و تاب مسابقات جهانی همواره میان مردم افزایش می‌یابد و درخشش احمد محمدنژادجوان می‌تواند نسل جوان خراسان را بار دیگر به چرخه کشتی علاقه‌مند کند. تیم ملی کشتی آزاد همچنان به چهره‌هایی مانند کامران قاسم‌پور، حسن یزدانی و رحمان عموزاد متکی است؛ کشتی‌گیرانی که مشخص نیست تا المپیک ۲۰۲۸ نیز بتوانند همچنان ستون اصلی تیم باشند. شاید ترکیب اعزامی به المپیک با حفظ دو، سه چهره از نسل فعلی و اضافه شدن استعدادهای جوان، شکل متفاوتی پیدا کند. در این میان، قهرمانی تیم زیر ۲۳ سال جهان می‌تواند روزنه امیدی برای آینده کشتی ایران باشد؛ هرچند نمی‌توان با اطمینان از انتقال این موفقیت به رده بزرگسالان سخن گفت. پژمان درستکار و حسن رنگرز تا المپیک با چالش‌های جدی روبه‌رو هستند. یکی از نکات قابل تأمل این مسابقات، شیوه هدایت کشتی‌گیران از کنار تشک بود. اگر پژمان درستکار در مبارزه‌های حسن یزدانی و رحمان عموزاد شخصاً مسئولیت کوچینگ را برعهده می‌گرفت، شاید نتیجه در ثانیه‌های پایانی تغییر می‌کرد. برگرداندن جریان یک کشتی دشوار، به تجربه و تصمیم‌گیری به‌موقع مربی نیاز دارد. در حالی که گاتسالوف، سرمربی تیم ملی روسیه، حتی در دور مقدماتی کنار تشک یکی از کشتی‌گیرانش حضور داشت، غیبت سرمربی ایران در این جایگاه پرسش برانگیز بود. کشتی‌گیرانی در سطح یزدانی و عموزاد به مربیانی باتجربه و همسطح خودشان در کنار تشک نیاز دارند؛ مربیانی که بتوانند در لحظات حساس مسیر مسابقه را تغییر دهند، نه اینکه پس از شکست در رختکن به دنبال جبران روحیه از دست رفته باشند. فدراسیون نیز برای بازگرداندن روحیه این دو کشتی‌گیر تلاش کرد و در نهایت دو مدال برنز آنها به نجات تیم کمک کرد. شکست کامران قاسم‌پور با فن «توی حلق» حریف ازبکستانی اتفاقی تلخ و غیرمنتظره بود. او با وجود توانایی‌های فنی، هنوز به یک کشتی‌گیر ششدانگ و قابل اتکا در تمام شرایط تبدیل نشده است. در مقابل، امیرحسین زارع عملکردی متفاوت داشت و یکی از بهترین‌های تیم بود. حفظ آمادگی و کیفیت او تا المپیک اهمیت زیادی دارد. والی‌زاده نیز نشان داد کشتی آزاد ایران همچنان در وزن اول با خلأ جدی روبه‌رو است و تا رسیدن به کشتی‌گیری کامل در حد حسن رحیمی فاصله زیادی دارد.

«ایران» عملکرد تیم ملی کشتی آزاد در رقابت‌های جهانی قزاقستان را بررسی می‌کند

هشدار آستانه را جدی بگیرید

سینا حسینی/ کشتی آزاد ایران با رؤیای تکرار قهرمانی جهان به آستانه رفت، اما در پایان رقابت‌ها نه‌تنها نتوانست از عنوان خود دفاع کند، بلکه با ایستادن در جایگاه سوم، پشت سر آمریکا و روسیه، به خانه بازگشت. نتیجه‌ای که شاید در نگاه نخست تنها یک جابه‌جایی در جدول رده‌بندی به نظر برسد، اما مرور عملکرد ملی‌پوشان، به‌ویژه در اوزان المپیکی، ابعاد نگران‌کننده‌تری از وضعیت تیم ملی را آشکار می‌کند. آستانه برای کشتی ایران فقط یک مسابقه جهانی نبود؛ آینه‌ای بود که بخشی از ضعف‌ها و فاصله‌های موجود را در آستانه المپیک ۲۰۲۸ لس‌آنجلس به نمایش گذاشت.

سومی ایران به‌تنهایی تمام ماجرای تیم ملی آزاد نیست. آنچه اهمیت مضاعفی دارد، عملکرد کشتی‌گیرانی است که قرار است در لس‌آنجلس بار اصلی مدال‌آوری را بر دوش بکشند. تیمی که هدفش قهرمانی المپیک است، نمی‌تواند به چند مدال و درخشش مقطعی ستاره‌هایش بسنده کند. معیار اصلی، توانایی عبور از مدعیان جهانی و حفظ آمادگی در مسابقات سرنوشت‌ساز است؛ معیاری که برخی ملی‌پوشان ایران در آستانه نتوانستند آن را برآورده کنند.

نخستین نشانه‌های نگرانی در وزن ۶۵ کیلوگرم دیده شد؛ جایی که رحمان عموزاد، یکی از امیدهای اصلی کشتی ایران برای المپیک آینده، مقابل وازگن توانیان ارمنستانی شکست خورد و از رسیدن به فینال بازماند. هرچند او در پایان مسابقات مدال برنز گرفت، اما برای کشتی‌گیری با سابقه قهرمانی جهان، این نتیجه نمی‌تواند کاملاً رضایت‌بخش باشد. عموزاد برای رسیدن به سکوی نخست المپیک باید در مدیریت لحظات حساس، تصمیم‌گیری‌های مسابقه‌ای و مقابله با حریفان صاحب‌سبک به پختگی بیشتری برسد. استعداد او انکارشدنی نیست، اما المپیک محل نمایش توانایی‌های بالقوه نیست؛ آنجا فقط آمادگی واقعی تعیین‌کننده است.

ماجرای کامران قاسم‌پور اما یکی از تلخ‌ترین اتفاقات این رقابت‌ها بود. او در وزن ۸۶ کیلوگرم ابتدا با پیروزی مقابل ماگومد رمضانوف، قهرمان المپیک، امیدها را زنده کرد، اما در ادامه مقابل مالک شاویف قرقیزستانی با ضربه فنی شکست خورد. این اتفاق برای کشتی‌گیری با تجربه و توانایی‌های فنی قاسم‌پور، نتیجه‌ای دور از انتظار بود. پیروزی مقابل یک قهرمان بزرگ زمانی ارزشمند است که کشتی‌گیر بتواند ثبات خود را حفظ کند. شکست با ضربه فنی در چنین سطحی، پرسش‌هایی جدی درباره آمادگی جسمانی، تمرکز و مدیریت شرایط دشوار مسابقه ایجاد می‌کند. چنین نتیجه‌ای را نمی‌توان تنها به یک روز بد یا اتفاقات روی تشک نسبت داد. در وزن ۹۷ کیلوگرم نیز حسن یزدانی، چهره پرافتخار کشتی ایران، با وجود بازگشت به رقابت‌های جهانی و کسب مدال برنز، نتوانست به فینال برسد. شکست مقابل آرش یوشیدای ژاپنی نشان داد که مسیر بازگشت او به جمع مدعیان اصلی جهان همچنان دشوار است. یزدانی سرمایه‌ای بزرگ برای کشتی ایران است، اما نام و افتخارات گذشته به‌تنهایی برای عبور از نسل جدید مدعیان کافی نیست. او باید در فاصله باقی‌مانده تا لس‌آنجلس بار دیگر توانایی رقابت با بهترین‌های جهان را اثبات کند.

البته مسئولیت این نتایج را نباید فقط بر دوش کشتی‌گیران گذاشت. کادر فنی نیز باید درباره کیفیت برنامه‌های آماده‌سازی، سطح اردوها، آنالیز رقبا و مدیریت فشار روانی مسابقات پاسخگو باشد. وقتی چند مراد محمدی، ملی‌پوش پیشین تیم ملی کشتی آزاد در گفت‌وگو با «ایران»:

ناکامی نباید در المپیک لس‌آنجلس تکرار شود

پریسا غفاری/ تیم ملی کشتی آزاد ایران با کسب عنوان سومی رقابت‌های قهرمانی جهان، نتوانست قهرمانی سال گذشته را تکرار کند؛ نتیجه‌ای که علاوه بر ازدست‌رفتن عنوان اول، نگرانی‌هایی جدی درباره وضعیت فنی آزادکاران در آستانه المپیک ۲۰۲۸ ایجاد کرده است. فاصله با رقبای اصلی، به‌ویژه آمریکا و روسیه، در اوزان المپیکی بیش از هر بخش دیگری به چشم آمد؛ موضوعی که مراد محمدی، دارنده مدال برنز المپیک پکن، در گفت‌وگو با «ایران» آن را یکی از مهم‌ترین نقاط ضعف تیم ملی می‌داند. مراد محمدی با اشاره به نتایج نه‌چندان رضایت‌بخش آزادکاران در اوزان المپیکی می‌گوید: «اصلی‌ترین نگرانی درباره کشتی آزاد، عملکرد کشتی‌گیران در اوزان المپیکی بود. در این اوزان نتایج دور از انتظاری رقم خورد و برخی مدعیان ایران که شانس اصلی کسب طلا محسوب می‌شدند، نتوانستند انتظارات را برآورده کنند.»

او معتقد است شش مدال جهانی به تنهایی نمی‌تواند معیار مناسبی برای ارزیابی تیمی باشد که مدعی قهرمانی است: «نحوه شکست مدعیان، ازدست‌رفتن فرصت حضور در فینال و نتایج اوزان المپیکی، واقعیت‌هایی هستند که نباید نادیده گرفته شوند. شکست با ضربه فنی در این اوزان اتفاق کوچکی نیست. آمریکا از شش وزن المپیکی چهار مدال طلا در اوزان ۵۷، ۶۵، ۸۶ و ۹۷ کیلوگرم گرفت، طلای ۷۴ کیلوگرم به روسیه رسید و سهم ایران فقط طلای وزن ۱۲۵ کیلوگرم بود؛ وزنی که معمولاً یکی از نقاط قوت کشتی ما محسوب می‌شود.» به باور مراد محمدی، میزبانی المپیک ۲۰۲۸ در لس‌آنجلس و برگزاری یکی از رقابت‌های رنکینگ و کسب سهمیه سال ۲۰۲۷ در لاس‌وگاس، اهمیت این نتایج را دوچندان می‌کند. او در ادامه گفت: «کادر فنی باید بدون توجیه، دلایل این ناکامی‌ها را بررسی کند تا ضعف‌های موجود در مسابقات آینده به‌ویژه بازی‌های المپیک تکرار نشود.»

مراد محمدی یکی دیگر از نگرانی‌های خود را به شرایط بدنی کشتی‌گیران و دشواری کاهش وزن مربوط می‌داند. او معتقد است مدیریت وزن باید با برنامه‌ریزی دقیق و متناسب با شرایط هر کشتی‌گیر انجام شود: «سرمربی وظیفه دارد کشتی‌گیر را از نظر روحی و جسمی به بهترین شرایط برساند. برای مثال، رحمان عموزاد روز اول ۱۰ تا ۱۲ ساعت شرایط سختی را برای رسیدن به وزن موردنظر پشت سر گذاشت و به همین دلیل شادابی همیشگی را نداشت. کشتی‌گیران ما روز اول سرحال نبودند، اما روز دوم عملکرد بهتری داشتند. علت این تفاوت را کادر فنی باید توضیح دهد.» دارنده مدال برنز المپیک پکن در بحث انتخاب ملی‌پوشان نیز بر ضرورت احترام به چرخه انتخابی تأکید دارد. او درباره حضور حسن یزدانی در مسابقات جهانی می‌گوید: «درست است آذرپیرا در ناگویا طلا گرفت، اما یزدانی در انتخابی او را شکست داده بود و بنابراین حق حضور در جهانی را داشت. یزدانی دو جراحی سخت را پشت سر گذاشته و اگر در لحظه پایانی غفلت نمی‌کرد، می‌توانست طلا بگیرد. باید به چرخه انتخابی احترام بگذاریم، حتی اگر گاهی نتیجه مطلوبی نداشته باشد.»

> مهم شناخت ضعف‌های خودمان است؛ چراکه اشتباه داوری در همه رشته‌ها ممکن است اتفاق بیفتد

مراد محمدی درباره کامران قاسم‌پور نیز معتقد است این کشتی‌گیر در وزن ۹۲ کیلوگرم شرایط مناسب‌تری دارد و حفظ وزن ۸۶ کیلوگرم برای چهار سال، کار دشواری خواهد بود. انتقاد دیگر محمدی متوجه تمرکز بیش از حد مسئولیت‌ها در دست سرمربی تیم ملی است: «نمی‌دانم چرا فدراسیون باید برای سه رویداد مهم از یک سرمربی استفاده کند. آیا میان اعضای کادر فنی اعتماد وجود ندارد مهره مهم تیم در اوزان المپیکی نمی‌توانند انتظارات را برآورده کنند، بررسی عملکرد مجموعه فنی ضرورتی انکارناپذیر است.

آستانه باید نقطه پایان توجیه‌ها و آغاز یک بازنگری جدی باشد. المپیک ۲۰۲۸ لس‌آنجلس فرصتی برای آزمون و خطا باقی نمی‌گذارد و رقبای ایران نیز منتظر نمی‌مانند تا ضعف‌های این تیم برطرف شود. آمریکا و روسیه با قدرت پیش می‌روند و کشتی ایران برای بازگشت به قله باید به جای تکیه بر نام‌های بزرگ، عملکرد واقعی ستاره‌هایش را ملاک قرار دهد. فاصله میان قهرمانی و سومی شاید با چند مسابقه رقم بخورد، اما جبران فاصله فنی با رقبای جهانی به زمان، برنامه و تصمیم‌های درست نیاز دارد. آستانه یک هشدار جدی بود؛ اگر این هشدار شنیده نشود، در لس‌آنجلس دیگر فرصتی برای جبران باقی نخواهد ماند و افتخارات گذشته نیز نمی‌توانند پاسخگوی ناکامی امروز باشند.

بررسی دو روی متفاوت عملکرد تیم پژمان درستکار در جهانی

هم خوب، هم بد

محسن وظیفه/ تیم ملی کشتی آزاد ایران در مسابقات قهرمانی جهان با کسب دو مدال طلا، یک نقره و سه برنز و ایستادن در جایگاه سوم، پایین‌تر از آمریکا و روسیه، به کار خود پایان داد. نتیجه‌ای که از جنبه‌های مختلف قابل بررسی است و می‌توان برداشت‌های متفاوتی از آن داشت. سوم شدن تیم پژمان درستکار را هم می‌توان نتیجه‌ای خوب دانست و هم ناکامی تلقی کرد، چراکه این تیم در ۱۰ وزن موفق به کسب شش مدال شد؛ اتفاقی که در روزهای خوب کشتی ایران نیز رخ می‌دهد، اما در سوی دیگر، قهرمانی سال گذشته از دست رفت و این یکی از اتفاقات تلخ این دوره از مسابقات بود.

برای تیمی که سال گذشته عنوان قهرمانی جهان را به دست آورده، سقوط دو پله‌ای و قرار گرفتن پشت سر آمریکا و روسیه طبیعتاً نتیجه مطلوبی نیست. از دست دادن مدال طلای اوزان ۸۶ و ۹۲ کیلوگرم که طی چند سال گذشته در اختیار کشتی ایران بود، یکی دیگر از نکات منفی این رقابت‌هاست. از طرفی، اینکه کشتی آزاد ایران سال‌هاست در اوزان ۵۷ و ۷۴ کیلوگرم نتوانسته کشتی‌گیری در حد و اندازه‌های مدعیان اصلی جهان داشته باشد، خود یک اتفاق نگران‌کننده است. این موارد تنها بخشی از ضعف‌هایی است که در بررسی عملکرد تیم ملی می‌توان به آنها اشاره کرد.

نگرانی اصلی اما به شرایط اوزان المپیکی مربوط می‌شود. از سه فینالیست ایران در این رقابت‌ها، تنها یک کشتی‌گیر در وزن المپیکی حضور داشت و از دو مدال طلای تیم نیز فقط یکی در اوزان المپیکی به دست آمد. همچنین از چهار کشتی‌گیری که بدون مدال به کار خود پایان دادند، دو نفر در اوزان المپیکی حذف شدند. چنین آماری برای تیمی که باید خود را برای بازی‌های المپیک ۲۰۲۸ لس‌آنجلس آماده کند، یک زنگ خطر جدی است و نمی‌توان به سادگی از کنار آن عبور کرد.

در عین حال، این نتیجه از یک جنبه دیگر قابل قبول است، چراکه واقعیت کشتی آزاد جهان و جایگاه ایران در رقابت با قدرت‌های اصلی این رشته را نشان می‌دهد. سال گذشته قهرمانی آزادکاران ایران اتفاقی ارزشمند و مبارک بود، اما نباید فراموش کرد که شرایط آن دوره نیز در رقم خوردن این موفقیت تأثیر داشت. آمریکا در حال تغییر نسل بود و امتیازات روسیه نیز محاسبه نمی‌شد. همین شرایط به ایران کمک کرد تا روی سکوی اول قرار بگیرد. سال‌هاست که کشتی آزاد ایران برای قهرمانی با آمریکا و روسیه رقابت می‌کند؛ گاهی بالاتر از آنها می‌ایستد و گاهی پایین‌تر. قرار گرفتن در رتبه‌های اول تا سوم، واقعیت رقابت تیم ملی ایران با این دو قدرت بزرگ کشتی جهان است.

مسأله اصلی اینجاست که در روزهای موفقیت و قهرمانی، کمتر کسی حاضر است واقعیت‌ها را بپذیرد و درباره ضعف‌ها صحبت کند. کامران قاسم‌پور دو سال پیاپی در وزن ۹۲ کیلوگرم قهرمان جهان شد، اما با تصمیمی اشتباه به وزن ۸۶ کیلوگرم انتقال پیدا کرد؛ تصمیمی که در نهایت به از دست رفتن مدال طلای هر دو وزن انجامید. سال گذشته قاسم‌پور در وزن جدید به مدال برنز رسید و همان زمان بسیاری از کارشناسان این جابه‌جایی را اشتباه دانستند، اما کادرفنی تیم ملی که تحت تأثیر قهرمانی قرار داشت، انتقادها را نپذیرفت و به هشدارها توجهی نکرد. حالا شرایط به جایی رسیده که می‌گویند قاسم‌پور می‌تواند به هر وزنی که می‌خواهد برود. اگر سال گذشته واقعیت این تصمیم پذیرفته می‌شد و درباره آن تجدیدنظر می‌کردند، شاید امروز شرایط تیم ملی کشتی آزاد ایران به شکل دیگری رقم می‌خورد.

علی سوری، عضو پیشین کمیته مربیان در گفت‌وگو با «ایران»:

زنگ خطر برای کشتی آزاد به صدا درآمده است

گروه ورزشی/ سومی در مسابقات جهانی و برتری آمریکا در اوزان المپیکی، نگرانی‌ها درباره آینده کشتی آزاد ایران را افزایش داده است. علی سوری، مربی و کارشناس کشتی آزاد، معتقد است که ضعف در پشتوانه‌سازی، انتخاب‌های نادرست در اوزان و کمبود آنالیز فنی می‌تواند مسیر ایران برای رسیدن به المپیک ۲۰۲۸ لس‌آنجلس را دشوار کند.

علی سوری در گفت‌وگو با «ایران» با اشاره به اختلاف آمریکا با سایر مدعیان در رقابت‌های جهانی قزاقستان توضیح داد: «با فاصله‌ای که تیم آمریکا نسبت به سایر تیم‌ها ایجاد کرد و با توجه به میزبانی این کشور در المپیک ۲۰۲۸ و مسابقات جهانی سال آینده در لاس‌وگاس، زنگ خطر جدی برای کشتی آزاد ایران به صدا درآمده است.»

او با مقایسه عملکرد کشتی آزاد و فرنگی در مسابقات جهانی اخیر ادامه داد: «کشتی فرنگی توانست قهرمانی خود را تکرار کند اما کشتی آزاد با وجود کسب دو مدال طلا در قزاقستان، تنها یک مدال در اوزان المپیکی به دست آورد که آن هم توسط امیرحسین زارع بود.

آمریکا در چهار وزن از شش وزن المپیکی قهرمان شد. این آمار نشان می‌دهد آزادکاران در مسابقات جهانی سال آینده کار دشواری خواهند داشت و حتی ممکن است برای کسب سهمیه المپیک نیز با مشکل روبه‌رو شوند.» علی سوری راهکار عبور از این شرایط را تقویت کادر فنی و استفاده از گروه آنالیز می‌داند: «فدراسیون باید با انتخاب مربیان توانمندتر و تشکیل گروه آنالیز، شرایطی فراهم کند تا تیم در همان مسابقات جهانی به شش سهمیه المپیک برسد. در غیر این صورت، مسیر انتخابی المپیک هم بسیار دشوارتر خواهد شد.»

عضو پیشین کمیته مربیان کشتی درباره تصمیمات مربوط به وزن کشتی‌گیران نیز توضیح داد: «رحمان عموزاد برای حضور در وزن ۶۵ کیلوگرم مرتباً باید وزن کم کند، با این شرایط بهتر است یک وزن بالاتر برود. درباره کامران قاسم‌پور هم اعتقاد دارم انتقال او به وزن ۸۶ کیلوگرم تصمیم درستی نیست. کشتی‌گیری که در ۹۲ کیلوگرم دو مدال طلا گرفته و یکی از استعدادهای شاخص این وزن است، چرا باید در ۸۶ کیلوگرم کشتی بگیرد؟ کاهش وزن شدید روی عضلات او تأثیر منفی گذاشته و به همین دلیل مقابل حریف قرقیزستانی دچار مشکل شد.»

علی سوری درباره پیوند زدن ناکامی تیم ملی به مشکلات داوری نیز توضیح داد: «معمولاً پس از شکست‌ها، داوری‌ها در کانون انتقاد سرمربیان قرار می‌گیرد. البته داوران هم اشتباه می‌کنند، اما بررسی فنی شکست‌های ما نشان می‌دهد مشکلاتی در ریکاوری، مدیریت و نبود کشتی‌گیران شاخص در کنار تیم ملی وجود دارد. باید بپذیریم بخشی از اشتباهات متوجه خود ماست.»

علیرضا رضایی، مربی کشتی در گفت‌وگو با «ایران»:

نقاط ضعف برطرف نشود، کار در المپیک سخت خواهد بود

گروه ورزشی/ علیرضا رضایی، نایب‌قهرمان المپیک ۲۰۰۴ آتن، در گفت‌وگو با «ایران» با بررسی دلایل ناکامی کشتی آزاد در تکرار قهرمانی جهان، از قدرت گرفتن دوباره روس‌ها، ضرورت مدیریت وزن کشتی‌گیران و فشار کاری بر سرمربیان تیم‌های ملی می‌گوید. علیرضا رضایی با اشاره به جایگاه همیشگی کشتی ایران در رقابت‌های جهانی و دلایل از دست رفتن عنوان قهرمانی اظهار می‌کند: «ما در تمام ادوار رقابت‌های جهانی، در کنار رقبای سنتی خود یعنی آمریکا، روسیه، ترکیه و آذربایجان، همواره جزو سه تیم برتر بودیم. اگر امسال نتوانستیم قهرمانی دوره گذشته را تکرار کنیم، بخشی از آن به اتفاقات پیش‌بینی‌نشده‌ای برمی‌گردد که در مبارزات کشتی‌گیران و میان مدعیان کسب مدال رخ داد. این اتفاقات باید از سوی کادر فنی به‌دقت بررسی شود تا پیش از حضور در مسابقات انتخابی و رقابت‌های رنکینگ‌دار لاس‌وگاس، نقاط ضعف برطرف شود. باید بپذیریم که رقبا قدرتمندتر از ما ظاهر شدند و عنوان قهرمانی را از ایران گرفتند.»

نایب‌قهرمان المپیک ۲۰۰۴ درباره بازگشت روسیه به عرصه رقابت‌های جهانی و تأثیر آن بر معادلات کشتی دنیا نیز می‌گوید: «روسیه دوباره آرایش و ساختار قدرتمند خودش را به دست آورده است. آنها در مسابقات رده‌های پایه هم بازگشته‌اند و محدودیت‌هایشان از بین رفته است. با توجه به تجربه بسیار طولانی این کشور در کشتی، قطعاً یکی از مدعیان اصلی محسوب می‌شود. باید بپذیریم که روس‌ها از نظر پایه فنی از ما جلوتر هستند. البته کشتی ایران شرایط مطلوبی دارد و کشتی‌گیران ما برای تمام دنیا حریفان قدرتمندی هستند. هیچ‌کدام از آنها مقابل هیچ حریفی از پیش بازنده نیستند و همه دنیا روی کشتی‌گیران ایران حساب می‌کنند. هر مسابقه دشواری‌های خاص خودش را دارد و برای موفقیت باید با برنامه‌ریزی و شناخت دقیق از حریفان وارد میدان شویم.» سرمربی پیشین تیم ملی کشتی آزاد امید در ادامه، تغییرات مکرر وزن کشتی‌گیران را یکی از عوامل تأثیرگذار بر عملکرد فنی و جسمانی آنها می‌داند و تأکید می‌کند: «در وهله اول، کشتی‌گیر باید با هماهنگی و نظر کادر فنی، وزن مناسب خودش را انتخاب کند. کم و زیاد کردن مداوم وزن می‌تواند از نظر جسمانی مشکلاتی برای کشتی‌گیر ایجاد کند و روی روند آماده‌سازی و عملکرد او تأثیر منفی بگذارد. این موضوع نیازمند آنالیز دقیق است.» علیرضا رضایی در ادامه می‌گوید: «ما سه رویداد مهم کشتی آزاد و فرنگی را تنها با دو سرمربی، یعنی حسن رنگرز و پژمان درستکار، پیش بردیم. این موضوع فشار روحی و روانی زیادی به آنها وارد کرد و طبیعتاً وقتی حجم مسئولیت‌ها بالا می‌رود، کارآیی هم کاهش پیدا می‌کند. باید تعداد مربیان جوان را افزایش دهیم. مطمئن باشید این مربیان می‌توانند در کنار تیم‌های ملی کمک‌های بسیار خوبی باشند. امیدوارم فدراسیون به سمتی حرکت کند که هرده سنی سرمربی مستقل خودش را داشته باشد تا تمام بار مسئولیت‌ها بر دوش سرمربیان تیم‌های بزرگسالان قرار نگیرد.»